

Društvene mreže su velika pozornica

Društvene mreže su jedno veliko kazalište. One su velika pozornica. Većina glumi izmišljene živote. Na tu pozornicu svakodnevno izlazi rijeka ljudi. Glumaca je sve više i više, a rijetko tko želi otići s pozornice. Onda se pitam jesam li uopće siguran u tom kazalištu? Jesu li sve te predstave stvarne ili nisu? Uživam li u predstavama ili ne?

Na društvenim mrežama virtualni i stvarni svijet se isprepliću. Netko je iskren, netko nije. Zašto se ljudi uoče lažno predstavljaju? Moje mišljenje je da su takvi ljudi nezadovoljni samim sobom i svojim životom. Nesretni su ili su osvetoljubivi. Spas traže u izmišljenom, virtualnom životu. U tom životu za njih je sve moguće. U tom životu nema prepreka. Predstavljaju se onakvima kakvi nisu u stvarnosti i na taj način se hrane i rastu. Zašto to rade? Iz jednostavnog razloga. To rade kako bi prekriveni pokrivačem bili sretni ne razmišljajući o posljedicama, ne razmišljajući da u jednom trenutku više neće znati tko su zapravo. Oni se svojim izmišljenim lažima zabavljaju, dive se koliko su duhoviti i ne razmišljaju da bi ih te osobine mogle bogatiti i u stvarnom životu. Lažno predstavljanje na društvenim mrežama je lako ostvarivo i obojano veselim bojama. Međutim, takvi ljudi ne shvaćaju da stvaraju Piccasovu sliku u svojoj glavi. Moje mišljenje je da se društvenim mrežama povezujemo. Čemu onda sve to ako se predstavljamo lažno? Što je s drugom stranom? Kako se osjeća druga strana koja lažnom profilu vjeruje, kao Gizmo... Nije baš ugodno. Kako se zaštititi? Koja pravila koristiti? Tisuću munja sudara mi se u glavi. Od ljudi koji se lažno predstavljaju mogu se možda zaštititi na način da pratim njihovo raspoloženje tijekom komuniciranja na društvenim mrežama. Ukoliko primijetim da je osoba promijenila svoj način izražavanja, mogu posumnjati. Mogu kao i Gizmo pratiti postoje li određena odstupanja u pisanome izražavanju. Mislim da je jedan prijedlog zaštite i da slijedim svoju intuiciju, svoj zdravi razum. Jednostavno smatram da je najveći prijedlog, odnosno pravilo da ne nasjedam na neka velika obećanja i neostvarive gluposti. Da nikad, ali nikad kao Gizmo ne sjednem u autobus koji vozi u meni nepoznati grad naći se s osobom koju nikada prije toga nisam vidio. Konstantni razgovori s roditeljima o društvenim mrežama su moja pravila upozorenja. Stalno tutnje i odzvanjaju mi u glavi. Eto, to su moji prijedlozi koji su ostvarivi i za koje vjerujem da bi mi pomogli u situacijama komuniciranja s nepostojećom osobom.

To što su ljudi online i imaju mogućnost komentiranja bilo čega i kada god žele, ne znači da moraju i mogu reći bilo što. I na ovoj pozornici se poštuju pravila ponašanja. Bonton prije svega! Vjerujem da većina ljudi ide u takvo kazalište kako bi gradila veze sa sebi sličnim ljudima, razmjenjivala znanja sa sebi sličnim ljudima, istraživala kako bi učila i održavala kontakt s prijateljima... Stvarnim, a ne lažnim prijateljima!